

staaet op. Den gamle Dames falske Fløjteskalaer lød som en fortvivlet Klage gennem Stilheden. Jytte holdt Haanden op for Øret med et: „Aa!“

Der var noget af en Besættelses Uhygge i disse ihærdigt frem-pinte Toner, der havde forfulgt hende under hele Opholdet paa Storeholt. En fattig Sjæls ynkelige Dødsfrygt skælvede igennem dem. Det var som at se det gamle Menneske selv, naar hun sad ved Maaltiderne og med sine nærsynede Øjne mistænksomt undersøgte hvert Stykke Brød af Angst for den Bacille, der engang skulde gøre det af med hendes stakkels glædeløse Tilværelse.

Nogle Raager, der sad i en Trætop og skræppede, syntes at le af den gamle Dames Sundhedsmusik. Det lød i Jyttes Øre som en dæmonisk Spottelatter over den hele Menneskehed med dens krampagtige Fastklamren til et Liv, der var saa fuldt af Sorg og Savn og Smerte. Hun vendte sig i Døren og saae op mod de sorte, kaade Fugle. Hvor hun forstod dem! —

VII

Et Par Timer forinden var Enslev bleven højtideligt modtaget paa Stationen af den demokratiske Vælgerforenings samlede Bestyrelse, deriblandt Pastor Gaardbo, der havde været nødt til at give Møde for ikke at vække Anstød. Gaardejer Peter Hansen, Bestyrelsens Formand, forestillede Deputationen, og Enslev hilste paa hver enkelt, som om de var gamle Bekendte. Heller ikke overfor sin Brodersøn lod han sig mærke med, at han her saae ham for første Gang.

I to Vogne kørte de alle til Peter Hansens Gaard, hvor en Kaffeopdækning ventede. Da Enslev fik at vide, at Præstegaarden laa lige ved Siden af, ytrede han Lyst til at se den; og nu magede han det saadan, at han blev alene med Brodersønnen inde i dennes Stue, mens de andre Herrer opholdt sig i Haven.

„Naa, saadan ser De altsaa ud!“ sagde han med sit lukkede Smil, da han var kommen til Sæde. „De er Deres Mor op ad Dage! Min Bror var meget stolt af begge sine Sønner, og det